

Nikolai Novosjolov, vehkleja

Sündinud 9. juunil 1980

Parimad tulemused: Saanud meesk 2000 Sydney OM-il 9. ning indiv 2008 Pekingi OM-il 30., 2012 Londoni OM-il 9. ja 2016 Rio de Janeiro OM-il 8. koha. Tulnud indiv 2010 ja 2013 maailmameistriks ning saanud MM-il 2017 hõbeda ja 2011 5. koha. MM-il meesk 2001 hõbe, 2002 4., 1999 6. ja 2017 7.; EM-il indiv 2012 ja 2018 hõbe, 2017 pronks ning 2006 ja 2008 7., meesk 2015 hõbe, 1999 ja 2014 5., 2001 ja 2003 6. koht. Võitnud universiaadil 2001 indiv pronksi; MK etappidel meesk 2001 2. ja 3., 2002 2. ja 3., 2003 1. ja 2004 2. koha ning indiv 2009 ja 2010 1., 2011 2 korda 3., 2012 1., 2013 3., 2015 3. ja 2018 1. koha; grand prix' etappidel 2011 3., 2012 1. ja 3., 2013 2. ja 3., 2014 2., 2015 1. ja 2016 3. koha. MK kokkuvõttes 2012 1., 2013 2. ning 2010 ja 2017 3. koht. Võitnud 2012 Pariisis toimunud Tissot Mastersturniiril ja 2013 Võitluskunstide maailmamängudel esikoha. Tulnud 8 korda (2003, 2006–07, 2009–10, 2012–14) indiv ja 9 korda (2000–01, 2003–05, 2008, 2012, 2015–16) meesk Eesti meistriks. Kuulunud a-st 1998 Eesti epeekoondisse. Eesti parima võistkonna liige 1999 ja 2001. Eesti parim meessportlane 2010 ja 2013. Tallinna parim meessportlane 2013 ja 2017.

Nikolai Novosjolov on pärit Haapsalust.

Ta on olnud Läänemaa aasta meessportlane aastatel 2003, 2004, 2006 ja 2010.

Eeskuju: Sellel ajal, kui ma olin noor poiss, siis oli minu sportlik eeskuju Michael Jordan. Tema mängustiil, tema suhtumine sporti, tema käitumine väljakul ja väljaspool sporti – see on olnud minu jaoks hämmastav.

Hea harjumus: mittesuitsetamine

Teda inspireeriv mõte: “Suhtumisele vastav tulemus” – see on olnud mul peas kinni, aga ma ei julge oma initsiaale sinna alla panna.

2018. aastal osalesid Valge Daami võistlusel treenerina, aga sa oled seal ise ka võistelnud. Mis tunne on Haapsalu vehklejal linnuses vehelda?

Väga vahva tunne. Kuna see on Haapsalu võistlus ja kalendris, siis saavad kohalikud vehklejad sellest võistlusest osa võtta juba väga noorena. Kohe lossini ei jõua, sest tugevad tegijad on ees, nii et lõpetad oma võistluse juba eelringides. Siis unistad pealtvaatajana, et ühel päeval võiksid ise siin olla ja vehelda. Ja loomulikult tahaksid endale saada ka seda kõige väärtuslikumat auhinda. Aga kui teed tööd ja kasvad suuremaks ja see saabki teoks, siis mõtled küll, et vägev, üks sinu unistus on täitunud.

Selle võistluse eripära on olnud juba pikemat aega see, et esimene osa on hallis ja teine lossihoovis. Aga kui ma õigesti tean, ma ise pole näinud, seda rääkis mu ema, et kunagi peeti praktiliselt kogu võistlus lossihoovis. Nii et, on olnud ka nii, et vehkled terve päeva värskes õhus.

Kui palju on vehklemisvõistlusi, mis toimuvad õues?

Neid ei ole palju. On päris suur vahe, kas võistled sees või väljas. Värske õhk ja piirideta ruum ahvatlevad ringi vaatama ja fookus võib hetkeks kaduda. Aga kui oled piisavalt kogunud, siis saad selle üsna kiiresti tagasi.

Muideks, sel aastal ju võitis sinu õpilane.

Jah, kui ma mäletan õigesti, siis esimest korda võitsin ma Valge Daami turniiri sama vanalt kui tema praegu. Ta vehkles võistlustel päris hästi. (Ruslan Eskov võitis 2018. aastal 19. aastaselt)

Oled ühes varasemas intervjuus rääkinud, et kui esimest korda vehklemistrenni läksid, siis sa ei saanud päris täpselt arugi, mis trenn see on. Et igatahes on see mõõkadega trenn.

Jah, nii võibki öelda, et turundus tegi oma osa ära. Tänapäeval on turundus ülioluline ja see mängis minu valikus ka tol ajal üliolulist rolli. Ma õppisin vene koolis, olin 11-aastane. Kooli seinal oli reklaam, et poisse ja tüdrukuid kutsutakse mõõgatrenni. Mis mõõgatrenni? Kohe tuli pähe, et rüütlite aeg, suured mõõgad ja võib-olla antakse ka kiivrid, mine tea. Kodus rääkisin, et koolis oli selline kuulutus. Vanemad ei olnud sellest kuigi suures vaimustuses. Ma juba tegelesin karatega ja nemad arvasid, et võiksin jääda ühte kohta pidama, mitte nii väga ringi joosta. Kuidagi suutsin ma neid veenda, et proovida ju võiks.

Ja siis sa tõesti arvasidki, et sellel trennil on midagi tegemist rüütlitega?

Jah! Sest mõök tähendas minu jaoks ikkagi suurt relva. Olin vehklemist küll enne näinud, kuna seda harrastati ka meie koolis. Aga see ei tundunud mulle siis üldse atraktiivne. Ma ei saanud millestki aru. Ja kui ma trenni kohale läksin, siis nägin seda relva ka ainult kaugelt, sest see oli treeneri käes. Esimeses trennis ei saanud ma seda isegi katsuda. Olin natuke pettunud, et võrreldes päris mõõgaga oli see relv pisike. Aga treener, tema olek ja suhtumine võlusid mind ära. Esimesel aastal käisingi trennis, sest treener Oleg Svanidze ja muu seltskond oli nii tore.

Mida ta seal esimeses trennis siis teiega tegi?

Näitas, rääkis, mis asi see relv on, mitmest osast koosneb ja kuidas käitub. Aga siis hakkasime hoopis mängima, mäletan, et oli teatejooks. Kui ma ei eksi, siis pärast seda kuulutust tuli trenni 180 last, see oli väga palju, tehti mitu treeningrühma. Ja seal oli väga vahva. Millist energiat ta lastele andis – pärast treeningut läksid säravate silmadega koju ja ootasid, millal treeningupäev uuesti kätte jõuab.

Millal sulle mõök lõpuks kätte anti?

Täpselt ei mäleta. See ei juhtunud kindlasti esimesel kuul. Aga mul oli tekkinud harjumus käia seal kaks korda nädalas. Kõik lapsed olid omavahel sõbrad ja kui treener relva kätte andis, siis oli selge, et nüüd hakkame madistama. Ja ma ei olnud espadronis sugugi edukas. Ma olin rühmas pigem üks keskmiseid, mitte paremaid. Mis mind selle ala juures hoidis, oligi treener ja seltskond.

Enne vehklemistrenni olid juba jõudnud karatega tegeleda.

Jah, enne tegelesin karatega. Aga kõigepealt hakkasin isaga hommikuti jooksmas käima. See oli minu esimene kokkupuude spordiga ja see ei meeldinud mulle üldse. Isa ütles, et on aeg hakata liigutama, ei ole siin mingit pikutamist. See oli selles mõttes hea, et sul peab olema elus mingisugune rütm ja režiim. Alguses oli minu jaoks ka kilomeeter päris palju (naerab). Siis tulid juba pikemad distantsid, aga mõne aja pärast isa enam minuga kaasa ei tulnud, sest distants muutus tema jaoks pikaks.

Sellest, et see oli kasulik, sain ma aru siis, kui hakkasin kehalise kasvatuse tundides teistest poistest mööda jooksmas ja nendest paremaid aegu saama. See tõstis mind teistest poistest justkui ettepoole. Et, ohoh, ta on tugevam, ta teeb

midagi teistest paremini! Siis hakkab sinu vastu tekkima väike respekt, mis on sellises eas hästi aktuaalne.

Kuidas sa karatesse sattusid? Tänapäeval karated enam Läänemaal teha ei saagi.

Jah, jujitsut, judot, maadlust harrastatakse, aga karated enam mitte. Haapsalu oli vanasti sõjaväelinn ja endised sõjaväelased oskasid üht-teist. Üks neist kutsus kokku oma karaterühma, isa läks sinna trenni ja võttis mind ka kaasa. Kuna ta on oma lapsepõlves harrastanud idamaiseid kunste ja poksi, siis soovis ta seda jätkata ka vanemas eas. Ja ta arvas, et iga poiss peaks oskama enda või enda lähedaste eest seista. Nii et eks ma olin sunnitud sinna minema. See ei pakkunud mulle erilist huvi, sest mulle ei meeldi inimestele haiget teha.

Ja siis sa läksid hoopis mõõgatrenni!

Jah, aga see on turvaline, kaitstud värk.

Ütlesid, et kui sa vehklemistrenni läksid, siis olid pigem keskpärane. Mis sind siis vehklemise juures hoidis?

Väga lihtne vastus – treener. Armastus selle spordiala vastu tekkis tunduvalt hiljem. Kui tuleme korraks tagasi treeneri isiku juurde, siis tema roll on minu noorpõlves olnud väga suur. Minu isa pidi mu kõige kriitilisemas eas sageli ära välismaale sõitma, sest ta käis seal raha teenimas. Ja siis olin ma kodus koos ema ja väiksema õega, aga see oli selline pättide periood, kus oli väga kerge ise ka komistada. Treener oli kogu aeg minu kõrval ja kui oli vaja, siis andis sõnadega vastu pead, kui oli vaja, siis andis nõu ja kui vaja, siis kiitis. Nii et selles mõttes oli ta mulle nagu teine isa.

Milline treener sa oma õpilastele oled?

Ma olen nende suhtes karm. Kuna olen maksimalist, siis – ma ei tea, kas kahjuks või õnneks – aga see on igas asjas nii, et sportlase rollis olen hästi kriitiline enda suhtes ja treeneri rollis olen kriitiline sportlaste suhtes. Mina olen kindel, et iga sportlane peab oma treeneri tulemuse üle lööma.

Kas sa sobitud paremini treeneri või vehkleja rolli?

Praegusel hetkel treeneri amet kindlasti kannatab, sest ma ei ole oma karjääri veel lõpetanud. Olen küll finišisirgel ja tean, et varem või hiljem – pigem juba varem – lõppeb minu spordikarjäär ära. Aga ma väga loodan, et ma ei ole veel oma viimast sõna öelnud ja teen kõik selleks, et võita seda, mida mul veel ei ole. Aga püüan neid kahte ametit kuidagi ühendada ja mingil määral see ka õnnestub.

Kui kaua sa oled treener olnud?

Minu esimene treenerikoht oli Läänemaa spordikoolis. Selle sain ma siis, kui minu esimene treener läks 1998. aastal Eestist ära. Ma olin 18 aastat vana ja võtsin üle tema grupi, väikesed lapsed, kes tema trennis käisid. Nii et tööstaaž on mul suhteliselt pikk. Aga loomulikult on see käinud vahelduva eduga, sest ma olen pidanud päris mitut ametit. Ja oma vehklemisklubis olen treener olnud äkki juba 2006. aastast.

Miks sa üldse löid oma vehklemisklubi?

Mõnes mõttes on süüdi mu iseloom, mõnes mõttes see olukord, mis tol hetkel oli. Ma olen omamoodi pujään. Kui mulle öeldakse, et pean tegema niimoodi ja ma küsin, et miks ma niimoodi tegema pean ja mulle ei suudeta seda selgeks teha, siis ma niimoodi ei tee. Sest mul on ka oma arvamus olemas ja kui mulle ei suudeta selgeks teha, miks minu arvamus ei ole õige, siis tekitab see mulle sisemise konflikti. Ma mõtlesin, et need klubid, mis olemas olid ja kogu see süsteem, mis olemas oli, ei olnud päris selline, nagu mina oleksin tahtnud. Mul oli sellest asjast oma visioon. Ja ma ei olnud ainus, kes niimoodi mõtles. Meid oli mitu ja me mõtlesime, et proovime midagi muud, midagi uut. Alati on kerge kritiseerida, et ah, see asi ei tööta või nemad teevad valesti. Aga proovime siis õigesti teha ja vaatame, kas tuleb välja või ei tule. Ma leian, et nii on kõige õigem.

Ma küsin veel su treeneri, Olegi kohta. Te käite endiselt läbi. Võta palun veel kord kokku see teekond, mille sa läbi käisid pärast seda, kui ta ära läks. Sa olid siis 18-aastane, mis sinust siis edasi sai?

See ei olnud üldse lihtne periood. Tema äraminek oli minu jaoks väga valus löök. Aga ma ei saanud sinna midagi teha, kuna see olukord oli paraku selline, et ta pidi ära minema. Siiski ei olnud 1998. aastal, kui me ta ära saatsime, sellist momenti, et ma oleksin tundnud ennast mahajäetuna, täiesti üks. Ei. Ta oli juba varem teiste Haapsalu treeneritega kokku leppinud, et ma jään klubisse. Kuna ma olin "perspektiivikas", siis keegi ei olnud vastu ja minu teiseks treeneriks sai Peeter Nelis, Neliste dünastiast. 1998. aastal olin ma juba Eesti koondise kandidaat ja hakkasin paralleelselt treenima ka koondise peatreeneriga. Nii et see osa läks minu jaoks valutult.

Palju raskem oli minu jaoks tolle asja psühholoogiline külg. Kuna Oleg oli minu jaoks natuke rohkem kui treener, siis tundsin temast puudust, eriti esimestel aastatel. Ja mis seal salata, mingil ajal kadus meil kontakt. Mina kolisin ja need kontaktid, mis mul olid, need kadusid kuhugi ära ja ma ei saanud temaga mitte mingisugust ühendust. Tema muutis samuti oma elukohta ja ma ei teadnud, kus ta on.

Nüüd ma muidugi hüppan üsna korralikult edasi, aastasse 2013. Tõesti, umbes kümme aastat ei olnud mul temaga absoluutselt mingit kontakti. Ma üritasin teda leida moodsate lahenduste abil, aga kus ja millega ta tegeleb, seda ma teada ei saanud.

Aga 2013. aasta varakevadel, Tallinna Mõõga võistluste teise päeva varahommikul, 20 minutit enne äratuskella, tuli sõnum. Mõtlesin, et mis asja – mul oli äratuskell helisema pandud üsna vara, ma julgen pakkuda, et kella seitsmeks äkki. Ehk siis sõnum tuli natuke enne seitset. Ma mõtlesin, et misasja, võistlus veel ju ei käi... Aga kuna ma olin toona ka võistluste peasekretär, siis mõtlesin, et see peab olema ikka mingi võistlusega seotud küsimus. Tegin silmad lahti ja hakkasin sõnumit lugema – tundmatu number, välismaa oma. Aga kui ma esimese lause läbi lugesin, siis ma sain kohe aru, kust see sõnum tuleb. Sest see oli tema käekiri, see, kuidas tema rääkis – seda ei saanud mitte kellegagi sassi ajada. Siis ma mõtlesin, et ohoh! Mina teda leida ei suutnud, aga tema mind küll. Muidugi olid selles sõnumis edusooovid võistlusteks, aga kõige tähtsam oli minu jaoks ikkagi see, et ma lõppude-lõpuks temaga jälle ühendust sain.

Ma mäletan hästi seda hommikut. Seda, et gaasipedaal oli minu jaoks väga kerge ja tühi tee oli väga igav. Ma ei kihutanud linnas, vaid jäin lubatud kiiruse

piiridesse ja võib-olla sellepärast juhtuski, et ma polnud veel soojendustki teinud, aga kui ma saali jõudsin, siis mu särk oli juba läbimärg. Adrenaliin lihtsalt möllas nii. See võistlus lõppes minu jaoks väga hästi - ma võitsin Tallinna Mõõga. Võib-olla oli see lihtsalt kokkusattumus, sest minu vorm oli päris hea. Aga ma usun, et ka emotsioonidel oli selles võidus oma osa.

Kas nüüd olete kogu aeg ühendust hoidnud?

Jah. 2013. aastal saime juba päriselt ka kokku. Ma saatsin talle kutse ja ta tuli Eestisse, võttis siin osa treeninglaagrist, mis meil enne maailmameistrivõistlusi toimus ja siis läksime paralleelselt Ungari MMile ja ta elas seal mulle kaasa. Ja nagu teada, võitsin ma seal oma teise tiitli, nii et 2013 oli minu jaoks väga hea aasta – võitsin teist korda Tallinna Mõõga turniiri, leidsin üles treeneri ja tulin teist korda maailmameistriks.

Millal sa tajusid, et vau! Ma olen Eesti parim või maailma parim?

Tegelikult ei ole ma siia maani arvanud, et ma olen Eesti parim või maailma parim. Ma arvan, et arenguruumi on mul veel küll ja küll. Sellest, et ma olen päris hea sportlane, sain ma aru juba päris ammu. See võis olla millalgi kuuendas klassis, kui klassivennad küsisid mu käest, et mida sa selle vehklemisega sahmardad. See oli selline periood, kus nad käisid jalutamas, kutsusid mind kogu aeg kaasa ja tekkis juba väike huvi tüdrukute vastu. Nad küsisid, et mida sa kogu aeg trennis passid, mida see sulle annab, sest sa ei ole isegi Eesti meister. Ma ütlesin, et olgu peale, ma ei ole veel Eesti meister, aga ükskord ma võidan maailmameistritiitli. "Hahahahaha!" tegi see neile kõvasti nalja, "mida sa nüüd jutustad!"

Aga see ei olnud minu jaoks selline kihlveo küsimus. Sport on sport, see on raske töö ja see, kas sa võidad või ei võida, sõltub paljudest nüanssidest, eriti vehklemises. Nii et mind pigem vihastas, et miks nad minusse ei usu, et mis minus siis nii kehvasti on. Ja siis olid reedeõhtud, mil olid koolidiskod ja nemad olid seal ja mina olin treeningusaalis. See oli see aeg, kus ma kogu aeg tahtsin saada paremaks ja veel paremaks. Aga selleks, et olla parem, oli vaja tööd teha.

Kas sa uskusid tõesti juba siis, et sinust võib saada maailmameister?

Ma ei mõelnud sellele. Ma teadsin, et selleks, et tugevaks saada, pead sa tegema palju tööd. Ja seda ma tegin. Aga kas saab või ei saa – see on juba tulevik ja seda näitab aeg.

Ühes intervjuus oled öelnud, et oled tööloom.

Ma ise ei mäleta, aga võisin seda naljaga pooleks öelda küll. Minu andekus väljendub pigem töökuses, mitte selles, et mul tulevad kõik asjad kergesti kätte.

Oskad sa tuua mõne näite millegi sellise kohta, millega oled pidanud kõvasti vaeva nägema ja mis sul lõpuks on õnnestunud?

Pigem käib see absoluutselt kõige kohta. Mäletan, et olime trennis. Treener näitas kogu meie treeningrühmale mingit uut võtet ja kõigil teistel poistel, kellest mõned olid minust nooremad, mõned vanemad, tuli see ilusti välja. Aga minul ei tulnud. Nemad tegid seda lennult ja läksid edasi vehklema, aga mina mõtlesin, et mida ma valesti teen, miks see minul välja ei tule? Trenn sai läbi, teised poisid

olid juba kodu poole teel, aga mina läksin seina äärde, kus olid meie märklauad ja treenisin seda harjutust edasi.

See on praktiliselt kõikide asjadega kogu aeg niimoodi olnud. Milles ma võisin olla teistest parem, see oli kiirus. Ma olin kiire ja mul oli jõudu. Aga treener tegi mulle selgeks, et kui ma tahan olla veel kiirem ja veel tugevam, siis pean sellega kogu aeg tegelema. Kui ühel hetkel mõtled, et nüüd jäängi eluks ajaks kiireks ja tugevaks, siis eksid – neid asju peab arendama kogu aeg. Mina võtsin tema sõnu kuulda ja harjutan siiaani.

Oled sa mingeid tiitleid endale eesmärgiks seadnud?

Eks tahes tahtmata püstitasin eesmärgi juba siis, kui kunagi oma klassivendadega rääkisin. Selle eesmärgi sain ma täidetud, aga mu elu suurim unistus pole kahjuks siiaani täitunud: olümpiakuld on mul veel saamata, enamgi veel, olümpiamängudelt ei ole ma saanud ühtegi medalit. See on see koht, mis siiaani kripeldab.

On olnud selliseidki aegu, mil ma mõtlesin, et võib-olla ma ei jõua kunagi oma kõrgete eesmärkide täitmiseni. Pärts pikka aega kestis selline periood, kus ma ei saanud ennast käima. Olin küll ohtlik vehkleja ja võisin võita ükskõik keda, aga ikka oli ees mingisugune sein.

See oli siis sajandi alguses?

Jah. 2000. aastal olin juba koondises ja pääsesin elus esimest korda olümpiamängudele. Olin küll varuvõistleja, aga sain käe valgeks. Mind lubati võistleva.

2001. aasta võistkondlikel maailmameistrivõistlustel tulime hõbedale, mis tähendab, et oma esimese suure tiitlivõistluste medali sain juba 21-aastasena. See oli midagi ulmelist. Kuni 2003. aastani ei kukkunud me võistkonnavõistlustel kordagi nelja hulgast välja. Võitsime maailmakarika etappe, olime teised, kolmandad, neljandad – olid sellised head ajad. Aga 2004. aasta olümpiamängudelt jäime napilt paari punktiga eemale. See oli valus löök. Finantseerimine kadus ära. Ma olin 24-aastane, värske isa, laps oli pooleaastane. Siis oli selline raske periood. Aga elu läks edasi. Sporti pidin tegema töö kõrvalt ja...

Mis motiveeris sind jätkama?

No mida ma võitnud olin? Ühe medali, rohkem midagi. Et kogu see vaev, mida olin näinud, kas see oligi ainult ühe medali pärast? Ma ei tahtnud nii kergesti alla anda ja see motiveeriski.

Sa ütlesid ühes intervjuus, et pärast Rio olümpiat tuli mõte, et äkki jätkaks kõik pooleli?

Tegelikult ei olnud see, et Rio olümpia on minu viimane võistlus, lihtsalt mõte, vaid konkreetne plaan, sest mul olid suured terviseprobleemid. Küsimus ei olnud motivatsioonis, vaid selles, et ma ei saanud pikka aega harjutada.

Olümpiamängudele läksin nii, et olin välja arvestanud, mitu treeningmatši ma enne olümpiamänge teha võin, et mu tervis üles ei ütleks. Kuigi ma tahtsin seda oodatud medalit väga võita, ei olnud mul seal kõrgeid ootusi. Ma ei saa öelda, et oleksin seal põrunud, aga see ei olnud kindlasti see, mille järele ma sinna läksin ja miks ma üldse olümpiamängudel käin. Olümpiamängudele pääsemine ei paku

mulle enam ammu huvi. Pigem see ajab vihale, kui lähen ega suuda seal midagi korralikult teha. Pigem võtaksin pere kaasa ja sõidaksime sinna turistidena. Istuksime tribüünil ja elaksime kellelegi kaasa.

Kui ma Rios pärast võistlusi hotelli jõudsin, siis sain ühelt inimeselt kirja, et ära nukrutse, elu läheb edasi. Ja kui sa tahad ükskord oma elu unistuseni jõuda, siis olen mina oma firmaga sinu kõrval ja kui saame, siis aitame. Mul kripeldas raskelt sees, et kas see ongi nüüd see, millega ma oma karjäärile punkti panen, siis ma kirjutasin, et ma ei ütle kohe "jah" või "ei", vaid võtan mõtlemisaega ja räägime sellest siis, kui olen Eestis tagasi. Ja mis siin salata – järgmisel hommikul oli mul vastus juba teada.

Kui ma nüüd küsin, et miks sa siis ikkagi otsustasid edasi treenida, siis ma oletan, et see oli kuldse unistuse täitumise nimel?

Jah. See polnud millegi muu pärast, nagu palk või sponsortoetused, kindlasti mitte. See saamata jäänud asi on see, mis motiveerib. Täna ma võin öelda, et mis puutub olümpiamedalsisse, siis ma ei teagi ju veel, kas mul õnnestub seda kunagi võita või ei õnnestu. Kaks aastat on jäänud. Nii et "kunagi" on siinkohal vale sõna, eks ju. Aga see otsus ei olnud kindlasti vale. Mul õnnestus selle aja jooksul võita veel kolm tiitlimedalit.

Mida pead oma senise vehklemiskarjääri kõige säravamaks hetkeks?

Ma väga loodan, et seda hetke õnnestub mul veel näha. Ma tõesti väga loodan. Ma pigem vastaksin nii, et minu käest küsitakse alailma, kas olen oma medalid ja tiitlid üle lugenud. Ma olen öelnud, et ei, et ma teen seda kindlasti siis, kui jään ükskord spordist pensionile. Aga nii kaua, kuni ma olen tegevspordlane, ma pigem kogun neid. Parima vastuse saan sellele küsimusele anda siis, kui ma olen oma spordikarjääri lõpetanud. Alles siis saan ma anda hinnangu ja öelda, et see oli mu sportlaskarjääri säravaim hetk. Võib-olla saabki selleks lõpetamine, kunagi ei tea. Ütleme nii, et praegu jään selle vastuse võlgu.

Siis ma küsin hoopis, et mis tunne on tulla maailmameistriks?

Algul on see tunne ülihea. Esimest korda ma ei suutnud isegi uskuda, et see on tõsi. Eufooria oli nii suur ja peas lendles miljon mõtet sekundis. See oli midagi vägevat. Sa ei kujuta endale ettegi, millega oled hakkama saanud. Aga kuna sportlase teekond on selline üles-alla, siis paari päeva pärast toimusid juba uued võistlused, kus medalit ei võidetud. Siis tulevad kohe mõtted, mida oleks võinud teisiti teha ja kuidas peaks edasi liikuma. Nii et tegelikult oli eufooria juba minevik.

See tiitel ei tundunud enam nii ere?

Absoluutselt. Paraku, mis puutub minusse, siis ma võib-olla ei oskagi nendest asjadest õiget rõõmu tunda. Võib-olla on mul selline iseloom, et ma pean kogu aeg edasi liikuma. Tehtud, hästi tehtud – tubli! Aga kuni oled veel tegevspordlane, ei tohi ennast lõdvaks lasta.

Et kui tibusid loetakse sügisel, siis medaleid loetakse pensionil olles?

Just, väga õige!

Mis sulle vehklemise juures kõige rohkem meeldib?

See on hea küsimus, see lihtsalt meeldib mulle. Vehklemist on väga hästi kirjeldanud Moliere: vehklemine on kunst torgata teisi nii, et mitte saada torgatud ise. See on üks asi, mis on hästi huvitav.

Vehklemine on ala, mis nõuab väga head füüsilist vormi, aga sa ei saa seda kasutada, kui sul ei ole kupli all kõik korras. Füüsiline vorm ja psüühika, vaim ja strateegiline mõtlemine peavad olema tasakaalus. See tähendab, et mingisugune IQ-tase peab sul ka olema. Füüsiline ja intelligentne osa sinust peavad käima käsikäes. Ainult siis on läbilöök võimalik. Loomulikult on olemas ka erandeid – võib-olla kuulun mina pigem sinna erandite poole (naerab). Minule meeldib suhelda oma rivaalidega, kes on väga intelligentsed inimesed, kelle silmaring on avar. Me ei räägi omavahel ainult spordist või ainult vehklemisest, meile pakuvad huvi ka muud valdkonnad.

Kindlasti võlub mind näiteks see, et ma ei ole alistamatu. Pean seda kogu aeg tõestama. Üks väike naga tuleb ega karda mind, tahab lihtsalt maksimaalselt torgata. Tal pole isegi eesmärki sind võita – muidugi tahab ta seda, aga tajub, et see on väga raske. Aga juba tema vastupanu tekitab sulle nii palju pingeid, et mõnikord sa ei tulegi sellega toime. Nii et jälle analüüsid ja mõtled, et miks nii, miks naa, miks ma ei suutnud. Võitlus iseendaga käib kogu aeg. Kogu aeg on põnev, kuigi mõnikord läheb liiale ka.

Kui sa oleksid täna uuesti üks Läänemaa poiss ja alustaksid treeninguid, siis mis ala sa valiksid?

Kui ma oleksin praegu 11-aastane, siis oleks valik väga lihtne. Vehklemine on Eestis väga kuulunud spordiala, selles on võidetud palju medaleid. Ja sellised tingimused, mis on praegu Haapsalus! Ma millegipärast arvan, et valida oleks väga lihtne.